

Книга Даниїла - номер сто вісімнадцять

Пророче попередження Єрусалиму: символічне зображення подій останнього часу

Jeff Pippenger
2024-03-05

Сім років попередження з 63-го до 70-го року, які були проголошені чоловіком, що ходив «вздовж і впоперек вулицями Єрусалима, проголошуючи лиха, що мали прийти на місто», були прообразлені попередженням, даним Єрусалиму протягом трьох із половиною років — спершу в служінні Христа, а потім ще три з половиною роки в служінні учнів. У попередніх статтях уже зазначалося, що знищення Єрусалима могло бути звершене на хресті або пізніше — під час побиття Степана камінням, але Боже довготерпіння відклало Його суд над містом і народом.

І на «кого б він не впав, розтре його на порох». Народ, що відкинув Христа, невдовзі мав побачити своє місто і свій народ знищеними. Їхня слава буде зломлена й розвіяна, як порох перед вітром. А що ж знищило юдеїв? Це була скеля, яка, якби вони на ній будували, стала б для них безпекою. Це була зневажена Божа доброта, відкинута праведність, знехтуване милосердя. Люди стали проти Бога, і все, що могло бути їхнім спасінням, обернулося для них на погибель. Все, що Бог визначив на життя, стало для них на смерть. Розп'яття Христа юдеями потягло за собою знищення Єрусалима. Кров, пролита на Голгофі, була тягарем, що втопив їх у погібелі як у цьому світі, так і в світі прийдешньому. Так буде й у великий останній день, коли суд упаде на тих, хто відкинув Божу благодать. Христос, їхній камінь спотикання, тоді з'явиться їм як гора відплати. Слава Його обличчя, що для праведних є життям, буде для нечестивих пожираючим вогнем. Через відкинуту любов, зневажену благодать, грішник буде знищений.

За допомогою багатьох прикладів і неодноразових попереджень Ісус показав, до яких наслідків для юдеїв призведе відкинення Сина Божого. Цими словами Він звертався до всіх у всі віки, хто відмовляється прийняти Його як свого Викупителя. Кожне попередження — для них. Осквернений храм, непокірний син, невірні виноградарі, зневажливі будівничі мають свій відповідник у досвіді кожного грішника. Якщо він не покається, загибель, яку вони передвіщали, стане його участю. Бажання віків, 600.

Семирічний період, протягом якого чоловік свідчив Єрусалиму, під час першої облоги був поділений на два рівні періоди по тисяча двісті шістьдесят днів. Ті сім років символізували зруйнування Єрусалима, а сім років служіння Христа та учнів символізували початок зруйнування Єрусалима, і Ісус завжди ілюструє кінець початком. Ті сім років також були прообразом «семи часів» проти північного царства, які були поділені на два рівні періоди по тисяча двісті шістьдесят років.

Коли сучасний Рим повторює історію того, як язичницький і папський Рим попирав буквальний і духовний Єрусалим, і коли сучасний Рим повторює дві історії про два періоди

попереджень, даних тим чоловіком від 63 року аж до 70 року, і коли сучасний Рим повторює історію, представлену двома періодами, коли Христос і учні входили й виходили з Єрусалима протягом трьох з половиною років, тоді стануть явними два окремі періоди, хоча в останні дні «часу вже не буде».

Останній із цих двох періодів — це символічні сорок два місяці, протягом яких Сучасний Рим здійснює своє остаточне переслідування вірних, коли його смертельна рана буде зіцелена невдовзі запровадженим недільним законом. Цей символічний період у сорок два місяці є другим із двох і є періодом виконавчого суду над Сучасним Римом. Цьому періодові передують слідчий суд над живими в лаодикійському адвентизмі.

Чоловік, який звернувся з попередженням до буквального Єрусалима, загинув під час облоги Тита. Він загинув не під час зруйнування, а під час облоги, що передувала зруйнуванню, бо жоден християнин не загинув під час зруйнування Єрусалима.

Протягом семи років один чоловік ходив туди й сюди вулицями Єрусалима, проголошуючи лиха, які мали спасти на місто. День і ніч він виголошував дике голосіння: «Голос зі сходу! Голос із заходу! Голос з чотирьох вітрів! Голос проти Єрусалима і проти храму! Голос проти женихів і наречених! Голос проти всього народу!» — Там само. Цю дивну істоту ув'язнювали й бичували, але з його уст не зірвалося жодне нарікання. На образи й знущання він відповідав лише: «Горе, горе Єрусалиму!» «Горе, горе його мешканцям!» Його попереджувальний крик не вщухав, аж поки його не вбили під час облоги, яку він передрік. Велика боротьба, 29, 30.

Чоловік загинув під час облоги, але не під час остаточного знищення, а остаточне знищення символізує завершення випробувального періоду та сім останніх кар. Отже, цей чоловік є символом послання залишити Єрусалим під час першої облоги. Тоді християни втекли, і в перші три з половиною роки цей чоловік був символом групи, яка не загине в Єрусалимі, а в другі три з половиною роки він був символом останніх християн, які помруть перед завершенням випробувального періоду. У першому періоді він символізував сто сорок чотири тисячі, а в другому, тривалістю три з половиною роки, він символізував велику множину, що помирала впродовж цього періоду.

Послання цього чоловіка було записане істориком і було представлено шістьма голосами. Коли його зрештою ув'язнили, його сьоме й останнє послання було: "горе, горе" Єрусалиму та його мешканцям. Першим записаним "голосом" був "голос зі сходу", а його останнім посланням було "горе". Перший і останній елементи його послання становили біблійний символ, що представляє іслам, бо в Біблії іслам — це діти "сходу", і їх символізує "східний вітер". Подвоєння слова "горе" в його останньому посланні відображає кінець Сучасного Вавилону, коли царі землі тричі вигукують: "Горе, горе тому великому місту". Грецьке слово, перекладене як "alas" у трьох віршах вісімнадцятого розділу Об'явлення, перекладається як "woe" у восьмому розділі, тринадцятому вірші.

І я побачив і почув ангела, що летів посеред неба і гучним голосом говорив: Горе, горе, горе мешканцям землі через інші звуки сурм трьох ангелів, яким ще належить сурмити!

Об'явлення 8:13.

Проголошення чоловіка «горе, горе» являє собою триразове застосування трьох горя, бо елементи першого горя, у поєднанні з елементами другого горя, «рядок за рядком», окреслюють елементи третього горя, так само як три вислови «лихо, лихо» царів землі у вісімнадцятому розділі представляють третє горе, як це встановлено першим і другим горем. Початок і кінець послання цього чоловіка типологічно відображають послання ісламу третього горя.

Першим проявом його послання був голос зі «сходу», а «схід» є символом ісламу, але це також ознака ангела, що запечатує, який з'являється на сході.

І після цього я побачив чотирьох ангелів, що стояли на чотирьох краях землі, тримаючи чотири вітри землі, щоб жоден вітер не дув ні на землю, ні на море, ані на жодне дерево. І я побачив іншого ангела, який піднімався від сходу сонця, маючи печать Живого Бога; і він закричав гучним голосом до чотирьох ангелів, яким було дано шкодити землі та морю, кажучи: Не шкодьте ні землі, ні морю, ані дерев, поки ми не запечатаємо на їхніх чолах слуг нашого Бога. І я почув число тих, що були запечатані: було запечатано сто сорок чотири тисячі з усіх племен синів Ізраїля. Одкровення 7:1-4.

У розповіді про Іллю на горі Кармель, коли він подивився в бік моря й побачив хмару, він дивився на захід, бо гора Кармель розташована поблизу Середземного моря.

І сталося сьомого разу, що він сказав: Ось із моря підіймається маленька хмарка, як рука чоловіка. І він сказав: Підіймися, скажи Ахавові: Запрягай свою колісницю та спускайся, щоб дощ тебе не спинив. 1 Царів 18:44.

Ілля був би обернений обличчям на захід, у напрямку Середземного моря. У дванадцятому розділі Євангелія від Луки Христос говорить про те, що Його послання є посланням розділення.

Чи думаєте ви, що я прийшов принести мир на землю? Кажу вам: ні, але розділення. Бо відтепер в одному домі п'ятеро розділяться: троє проти двох, а двоє проти трьох. Батько проти сина, і син проти батька; мати проти дочки, і дочка проти матері; свекруха проти невістки, а невістка проти свекрухи. І також сказав народові: Коли ви бачите, що хмара піднімається із заходу, одразу кажете: буде дощ; і так воно є. І коли подує південний вітер, ви кажете: буде спека; і так буває. Лицеміри! Ви вмієте розпізнавати вигляд неба й землі; то як же не вмієте розпізнати цей час? Лука 12:51-56.

Звістка посланця до Єрусалима несе на собі підпис Альфи й Омеги, бо початок і кінець визначають іслам третього горя, і голосом «сходу» вона водночас визначає звістку ісламу як звістку запечатування. «Другий голос» із «заходу» вказує на пізній дощ, який є останнім дощем, і всі пророки говорять про останні дні. Звістка «заходу» є символом звістки пізнього дощу, яка породжує дві групи поклонників. Одна з груп не може розпізнати звістку пізнього дощу, бо вони «не розпізнають цього часу».

Наступним елементом послання вісника є голос «чотирьох вітрів», який є водночас і вісткою запечатування, і вісткою розгніваного коня ісламу, як це представлено третім горем. Наступний елемент спрямований проти Єрусалима та храму, тим самим окреслюючи вістку всіх пророків, яка виявляє клас людей, яких оминають, бо основу своєї надії на спасіння вони поклали не на Христі, а на храмі та своїй спадщині як Божого вибраного народу. Це ті, хто впродовж священної історії представлені як такі, що проголошують: «Храм Господній, Храм Господній — це ми». Вістка проти Єрусалима та храму — це Лаодикійська вістка.

Немає потреби дивуватися, що церква не оживляється силою Святого Духа. Чоловіки й жінки відкидають настанови, які дав Христос. Гнів і жадібність здобувають перемогу. Храм душі сповнений зла. Для Христа немає місця. Люди йдуть власними викривленими шляхами. Вони не зважають на слова Спасителя. Вони беруть справу у свої руки, відкидаючи докори й застереження, аж поки свічник не буде зрушений зі свого місця, а духовне розрізнення не буде сплутане людськими ідеями. Хоч їхнє служіння є недостатнім, вони виправдовують себе, кажучи: «Храм Господній, храм Господній — ми». Вони відсувають убік Божий закон, щоб іти за світлом власних уявлень. *Review and Herald*, 8 квітня 1902 р.

Тоді вісник підніс свій голос із застережливим посланням проти женихів і наречених, як символ методології «лінія на лінію», бо пророча лінія останніх днів буде такою самою, як і пророча лінія за днів Ноя, коли вони женилися й виходили заміж саме в той час, як потоп згуби ось-ось мав затопити їхні земні амбіції та плани.

Біблія проголошує, що в останні дні люди будуть поглинуті земними заняттями, насолодами й наживанням грошей. Вони будуть сліпими до вічних реалій. Христос каже: «Як було за днів Ноя, так буде і пришествя Сина Людського. Бо як у дні, що були перед потопом, їли й пили, одружувалися й віддавали заміж, аж до того дня, коли Ной увійшов до ковчега, і не знали, аж поки не прийшов потоп і не забрав усіх; так буде і пришествя Сина Людського». Матвія 24:37–39.

Так і сьогодні. Люди стрімголов мчать у гонитві за наживою та егоїстичними насолодами, ніби немає Бога, немає неба і немає життя після смерті. За днів Ноя було послано попередження про потоп, щоб стривожити людей у їхній нечестивості й покликати їх до покаяння. Так само звістка про скоре пришествя Христа покликана пробудити людей від їхньої поглиненості мирським. Вона має пробудити в них усвідомлення вічних реальностей, щоб вони зважили на запрошення до Господнього столу.

Євангельське запрошення має бути дане всьому світові — «кожному народові, і племені, і мові, і людові». Об'явлення 14:6. Остання звістка застереження і милості має осягати всю землю своєю славою. Вона має досягти всіх верств людей — багатих і бідних, знатних і простих. «Вийдіть на шляхи й загорожі, — каже Христос, — і примушуйте їх увійти, щоб Мій дім наповнився». Христові наочні уроки, 228.

Останній елемент попередження підкреслено в попередньому уривку. Послання, представлене як голос проти «всього народу», є вічним Євангелієм, яке вказує на необхідність відповідати вимогам Євангелія для спасіння. Першою вимогою вічного Євангелія є страх Божий, і цей страх ґрунтується на реальності, що саме наші гріхи поклали Христа, Сина живого Бога, на хрест.

Кожен елемент служіння посланця до Єрусалима протягом семи років представляв вічне Євангеліє, яке було тим самим Євангелієм, що було представлено протягом семи років, коли Христос підтверджував завіт із багатьма, від 27 до 34 року. Це також вічне Євангеліє, яке проголошується у двох завершальних періодах останніх днів, і воно притаманне вістці пізнього дощу, будучи вісткою ісламу третього горя. Воно ідентифікує запечатання ста сорока чотирьох тисяч, відокремлення пшениці від куколю, лаодикійський стан куколю та потрійне застосування пророцтва як символ методології пізнього дощу, яка є "рядок на рядок".

Звістка про сім років у тій історії пророчно вписана в «дні помсти», які були частиною найпершої згадки про звістку й служіння Христа, і Його звістка та служіння мають бути повторені в останні дні ста сорока чотирма тисячами. Тоді вони окреслять свою звістку в пророчому контексті «днів Божої помсти». У Його Слові представлені два біблійні види Божої «помсти»: Його помста над Його народом і Його помста над Його ворогами.

«Сім разів» із двадцять шостого розділу Левита ілюструє Божу відплату над Його непокірним народом, і ця відплата включає буквальне та духовне пограння святині й війська. У символіці пограння святині й війська також представлено символіку Божої відплати над Його ворогами. В останні дні Божа відплата проти Його народу представлена як виплюнення лаодикійського адвентизму під час недільного закону, що незабаром настане. У той віховий момент також починається Його відплата над Сучасним Вавилоном.

Слідчий суд над живими щодо лаодикійського адвентизму, після якого настає виконавчий суд над блудницею Тира і звіром, на якому вона сидить і над яким панує, є пророчною історією останніх днів, де здійснюється наслідок кожного видіння. Кожне видіння має бути застосоване до тих двох пророчих періодів, бо методологія пізнього дощу полягає в накладанні пророчної лінії на пророчу лінію. На початку тих двох історій Ісус визначив «знак», який доводить, що ті, хто живе в той момент, належать до останнього покоління земної історії.

Перший період розпочався, коли 11 вересня 2001 року почалося запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Саме в межах тієї віхи було поставлено «знак», який Христос визначив у Луки 21.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Тепер, браття, Бог хоче, щоб ми стали поруч із чоловіком, який несе ліхтар; ми хочемо зайняти позицію там, де світло, і де Бог дав сурмі певний звук. Ми хочемо дати сурмі певний звук. Ми перебували в розгубленості й сумнівах, і церкви готові померти. Але

тепер тут читаємо: «Після цього я побачив іншого ангела, що зійшов із неба, маючи велику владу; і земля була освітлена його славою. І він могутнім голосом вигукнув, кажучи: Упав, упав великий Вавилон, і став оселею демонів, і притулком кожного нечистого духа, і кліткою кожного нечистого й огидного птаха» [Об'явлення 18:1, 2].

«Отож, як ми взагалі дізнаємося щось про те послання, якщо ми не в змозі розпізнати бодай щось зі світла неба, коли воно приходить до нас? І ми так само легко приймемо найтемнішу оману, коли вона приходить до нас від когось, хто з нами згоден, тоді як у нас немає й крихти доказу, що Дух Божий послав цю людину. Христос сказав: "Я прийшов в ім'я Мого Отця, але ви не приймаєте Мене" [див. Ів. 5:43]. А це саме та робота, яка ведеться тут відтоді, як відбулося зібрання в Міннеаполісі. Через те, що Бог посилає послання Своїм ім'ям, яке не узгоджується з вашими уявленнями, [ви робите висновок], що це не може бути послання від Бога». Проповіді та бесіди, том 1, 142.